

føres til Kjøbenhavn fra Fyn, og Kjøbenhavns Sundhedskommission vilde altsaa være i Stand til at forbyde denne Indførsel, naar den havde fattet Mistanke til den. Det er ikke rigtigt, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgekreds siger, at det skal være grundet Mistanke. Der er ganske vist et Ændringsforslag om at indføre Ordret „grundet“, men man kan for øvrigt overhovedet ikke tænke sig, at et saadant Forbud udstedes, uden at den, der udsteder det, mener at det er absolut grundet, selv om det er absolut ugrundet. Sundhedskommissionen i Kjøbenhavn vil altsaa være i Stand til at forbyde Indførsel af Mælk ude fra rundt omkring i Landet, uden at henvende sig til de stedlige Sundhedskommissioner, hvad der dog vilde være ganske naturligt; saa kunde den stedlige Kommission tage Affære, for saa vidt der var Grund dertil. Nu siger Loven ganske vist, at der skal ydes Erstatning, og der tilføjes, at den Kommune, hvor Sundhedskommissionen, der udsteder det foreløbige Forbud, har Sæde, skal betale. Ja, det er rigtigt, at vedkommende skal have Erstatning, men der staar ikke fuld Erstatning, og der er ikke Tale om, at han faar Erstatning for den Mælk, han vil indføre, og Manden kan maaske blive ganske standset i sin Forretning. Der kastes en Skygge over den Forretning i Fremtiden, som mistænkes for ikke at føre frisk og absolut sund Mælk. Jeg vil nok spørge, hvorledes man vilde stille sig over for os Landboere, naar vi undertiden faa tilsendt sundhedsfarlige Varer fra en eller anden Grosserer i Kjøbenhavn, om de ville finde dem i, at vi gennem vor Sundhedskommission hjemme var i Stand til at standse hans Forretning. Det tror jeg næppe, man vil finde rigtigt, og lige saa lidt synes jeg, det vilde være rigtigt, at store Byers Kommissioner skulde være i Stand til at paabyde, at der ikke kan tilføres Mælk fra en anden Sundhedskreds. Jeg kan forstaa, at de henvende sig til vedkommende Sundhedsautoriteter i den Kreds, hvor de mene, at Smittefaren er, og det skulde jeg ikke være imod, men dette, at man uden videre paa en løs Mistanke kan standse en Mand og maaske et Mejeri i sin Virksomhed, synes jeg rigtig nok er lidt vel meget forlangt. Jeg skal minde om et Tilfælde oppe i min Kreds. En Læge blev hentet til et Sygebesøg et Par Mil fra Hjørring. Lægen kom og besøgte den syge og ordinerede sin Medicin; men paa Hjemvejen kørte han forbi et Mejeri, der laa ikke langt fra den Gaard, Sygebesøget havde gjaldt, og Lægen tænkte

saa straks: „Der have vi Arnestedet for Sygdommen.“ Han skrev et Brev til den vedkommende Mand om, at Sygdommen hidrørte temmelig sikkert fra smittefarlig Mælk fra Mejeriet, og han forbød ham at tage Mælk fra dette Mejeri. Men nu vilde Tilfældet, at den Mand, paa hvis Gaard der var syge, slet ikke var med i Mejeriet, og som Følge deraf var denne Diagnose ganske forkert. Noget lignende kan ske her. En Enkeltmand — og det bliver jo nærmest Distriktslægen — skal her træffe Bestemmelse og foretage de første Skridt. Derfor kunne vi ikke lade denne Bestemmelse blive staaende, der ikke findes i den tidligere Lov. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgekreds (H. Jensen) sagde, at ovre i Aarhus havde man faaet tilført smittefarlig Mælk fra en Mand uden for Byen, og det førte til, at den smitsomme Sygdom udbredte sig Dag for Dag mere og mere, uden at den kommunale Sundhedsautoritet havde Magt til at gøre noget. Jo, det havde den netop. Det var i saa Fald en let Sag for den at henvende sig til den Sundhedsautoritet, hvorunder den Kommune hører, som den vedkommende boede i. Der kunde da ikke gaa mange Timer, inden der blev skredet ind; thi man maa jo forudsætte, at Sundhedskommissionerne, der alle have det samme Formaal, gerne ville støtte hinanden, naar det gælder en smitsom Sygdoms Udbredelse. Den her foreslaaede Bestemmelse vil desuden paaføre Stat og Kommune ikke saa faa Udgifter; der er jo det mærkelige ved det, at naar en saadan Kommune udsteder et saadant Forbud, og der derfor skal gives Erstatning, maa vi andre, der lide Tab, være med til at betale den lige saa godt som den Kommune, der udsteder Forbudet. Jeg vil med det samme gerne sige et Par Ord om det af det ærede Medlem stillede Forslag. Jeg anerkender fuldt ud den billige og humane Tanke, der ligger til Grund for det; men man kan i sin Humanitet gaa saa vidt, at man ikke opnaar andet end at blive ubillig, og det tror jeg, vil blive Tilfældet her. Det ærede Medlem mener, at Staten burde tage sig af de tuberkuløse Personer, der findes her i Landet. Det er meget human, men saa kommer det slemme ved det. Naar det først ret er konstateret, at den vedkommende har den farlige Sygdom, skal han udskrives fra det vedkommende Hospital, idet han ikke har Lov til at være der mere end 4 Maanedes, medmindre der er absolut Sandsynlighed for, at han i en nær Fremtid kan helbredes. Det er en